

PHẦN V

Mẫn Khuê được nhận làm hộ lý chăm sóc sức khỏe các bệnh nhân cai nghiện nữ, 1 công việc phù hợp với khả năng của cô.

Mẫn Khuê rất vui với công việc mới này. Càng vui hơn khi có Khoa Trung công tác bên cạnh cô.

Những ngày Khoa Trung làm công tác từ thiện ở trung tâm cai nghiện tuy ngắn ngủi nhưng đầy ý nghĩa.

Sau giờ làm việc, Mẫn Khuê và Khoa Trung đi dạo bên nhau. Sự gần gũi thân mật từ lâu, giữa 2 người không có 1 khoảng cách nào cả.

Đêm nay trăng sáng tỏ. Ánh trăng tròn như quả bưởi chín vàng treo lơ lửng trên bầu trời xanh trong.

Vàng trắng bàng bạc chiếu xuống đồi dã quỳ. Cảnh lung linh huyền ảo.

Hai người thong thả đi bên nhau. Mái tóc Mẫn Khuê đẫm ánh trăng vàng bay bay trong gió.

Nắm bàn tay Mẫn Khuê, Khoa Trung khẽ khàng bày tỏ:

– Được lang thang cùng em trên đồi dã quỳ vàng, anh thích thú vô cùng.

Ngẩng nhìn Khoa Trung, giọng Mẫn Khuê dịu êm như tiếng gió:

– Còn em thì...

"Nhu nổi buồn lang thang vào bóng tối

Em thổi thảo nguyên về những phía quỳ vàng

Mây thôn thức bên mặt trời phỏ núi

Con mơ nào dằng dặc Cao nguyên..."

Đưa tay chỉ thăm quỳ, Khoa Trung tươi cười nói với Mẫn Khuê:

– Không phải con mơ mà là sự thật, anh và em đang đi dạo bên đồi dã quỳ vàng rực huyền ảo dưới ánh trăng thanh.

Nở nụ cười hồn nhiên, Mẫn Khuê cất tiếng hỏi:

– Em đó anh đã quỳ đẹp hay trắng đẹp ?

– Cả 2.

Khoa Trung trả lời rồi đưa ánh mắt nồng ấm nhìn Mẫn Khuê giọng thiết tha.

– Nhưng anh thấy em đẹp hơn cả ánh trăng và quỳ vàng.

Mẫn Khuê lắc đầu:

– Ôi! Em làm sao mà sánh với thiên nhiên kỳ ảo đẹp huy hoàng ?

– Thiên nhiên đẹp. Có con người, thiên nhiên càng đẹp hơn.

Nhìn thăm dạ quỳ dưới trăng, Mẫn Khuê trầm trồ:

– Dã quỳ lung linh dưới trăng đẹp mê hồn.

Khoa Trung nhận xét:

– Dã quỳ lung linh trong nắng đẹp rực rỡ, dã quỳ dưới trăng đẹp kỳ ảo.

Mẫn Khuê năn nì:

– Anh đọc cho em nghe lại bài "Dã quỳ vẫn nở" đi!

Chiều ý Mẫn Khuê, Khoa Trung đứng lại bên thăm dã quỳ thăm đắm ánh trăng, thì thăm bên tai Mẫn Khuê bài thơ tươi đẹp:

"Lang thang trên đồi quỳ

Nghe thu về trong gió

Chôn xưa chừ bờ ngõ

Rối nhịp bàn chân ai...

Lung linh đồi dã quỳ

Bâng khuâng chiều thương nhớ

Yêu người từ muôn thuở

Người đi rồi... có hay ?

Dã quỳ nở cho ai ?"

Mẫn Khuê cất giọng nhẹ lên tiếp lời anh:

– "Dã quỳ nở cho em".

Khoa Trung gật gù tán thành:

– Phải! Dã quỳ nở cho em! Lúc anh làm bài thơ này anh đang tự hỏi. Còn bây giờ anh xin xác định là dã quỳ nở cho em!

Đôi mắt Mẫn Khuê ngời lên dưới ánh trăng bàng bạc:

– Em xin nhận thắm dã quỳ vàng cháy này và bài thơ dịu ngọt của anh.

Môi Khoa Trung điểm nụ cười thích thú:

– Thơ anh không có kẹo đâu nhé!

Nghiêng đầu nhìn anh, Mẫn Khuê cất giọng hồn nhiên:

– Chứ có gì ?

– Có 1 tình yêu cháy bỏng như quỳ vàng hừng hực.

Mắt nhìn Khoa Trung, Mẫn Khuê hồn nhiên bảo:

– Tình yêu anh đã dành cho cô chủ Khải My rồi sao lại nói với em ?

Giọng Khoa Trung thiết tha:

– Anh chỉ nói với em thôi!

Mẫn Khuê giật mình ngơ ngác:

– Anh đính hôn với cô chủ Khải My rồi sao lại nói với em ?

Khoa Trung nhẹ nhàng giải thích:

– Đính hôn chỉ là trò đùa mà gia đình Khải My bày ra chứ chẳng đính lú gì đến anh. Em không thấy anh và cô ta như là mặt trời và mặt trăng sao ? Làm sao anh có thể chịu đựng được cô người mẫu kiêu kỳ đó chứ ?

Mẫn Khuê nghe giọng mình lạ hoắc:

– Em nghĩ là 2 người rất đẹp đôi. Anh là bác sĩ, cô ấy là người mẫu, nghe nói cũng là bác sĩ thẩm mỹ.

Khoa Trung gơ tay ngăn:

– Anh chỉ thấy cô ta rộng tuếch. Giữa anh và cô ta chỉ là gây sự cãi nhau. Không bao giờ anh chấp nhận điều này.

– Nhưng họ đã sắp đặt cho anh cả rồi.

Phải! Họ sắp đặt cuộc đời Khoa Trung. Họ mở bệnh viện tư. Họ bày đủ trò để lèo lái Khoa Trung. Anh đã biết điều đó.

Hươ hươ tay trong không khí, Khoa Trung mím môi quả quyết:

– Cuộc đời anh do anh làm chủ không ai sắp đặt được. Anh có tình yêu và sống với tình yêu của mình.

Bàn tay Khoa Trung nắm chặt tay Mẫn Khuê. Con tim nhỏ bé tội nghiệp muốn rụng. Mẫn Khuê chơi vui như người trong cơn say.

Tại sao Khoa Trung nói với Mẫn Khuê điều này ? Bènh bồng như trong giấc mơ, Mẫn Khuê không thể tin đây là sự thật.

Vàng trắng bát ngát như bầu trời cao vắn chiếu sáng lung linh trên thảm đã quỳ vàng cháy. Và tình yêu của Khoa Trung nồng nàn như hoa, ngời sáng như trăng.

Mẫn Khuê ngỡ ngàng nhìn Khoa Trung. Ánh mắt anh dành cho cô đắm đắm thiết tha. Ôi, tình yêu thăng hoa! Ôi, tình yêu dành cho Mẫn Khuê! Cô chơi với muốn ngập thở.

Trên trời là vàng trắng rực rỡ. Bên cạnh Mẫn Khuê là Khoa Trung và thảm cúc quỳ vàng ánh. Trong phút chốc, Mẫn Khuê muốn thời gian ngưng đọng lại để phút giây này mãi mãi tồn tại với cô.

Để yên bàn tay bé nhỏ trong tay Khoa Trung, Mẫn Khuê e dè:

– Em không sao hiểu được.

Giọng Khoa Trung êm ru như hơi thở nhẹ:

– Hãy hiểu là anh và em là của nhau. Chúng ta có sự đồng cảm, gắn bó chia sẻ cùng nhau.

Mẫn Khuê run giọng:

– Em sợ quá!

Khoa Trung mỉm cười trấn an Mẫn Khuê:

– Tình yêu đích thực thì có gì mà phải sợ hả em ?

Mẫn Khuê ngập ngừng:

– Anh và em 2 hoàn cảnh...

Đặt 1 ngón tay lên môi Mẫn Khuê, Khoa Trung cười âu yếm:

– Em đừng nói gì cả. Hãy sống với tình yêu và dã quỳ vàng của chúng ta!

Rồi anh nhẹ nhàng đọc:

"Ta bây giờ cô đơn

Lối xưa quỳ vẫn nở

Con đường vàng rực rỡ

Gió đưa mùa hương về

Xưa ngày dài lê thê".

Mẫn Khuê như uống từng lời thơ của Khoa Trung. Anh ân cần bày tỏ.

– Có em bên đời, anh không còn thấy cô đơn và ngày dài lê thê nữa!

Mẫn Khuê cũng vậy. Cô không còn thấy lẻ loi cô độc nữa khi bên đời đã có Khoa Trung.

Con tim đập rộn, Mẫn Khuê gật đầu với Khoa Trung:

– Em cũng vậy, rất mong được ở bên anh.

Vẫn siết nhẹ tay Mẫn Khuê, Khoa Trung ân cần:

– Vậy em đừng lo gì cả. Chúng ta mãi là của nhau!

Mãi là của nhau. Xin tất cả là sự thật chứ không phải là giấc mơ...

Tình yêu đẹp như thơ! Tình yêu đẹp như tranh. Hình ảnh Mẫn Khuê bên đời dã quỳ cuốn hút Khoa Trung. Anh cảm hứng phác họa bức tranh thật sống động. Đời dã quỳ bẽn bẽn dưới trăng, hình ảnh Mẫn Khuê như nàng tiên huyền ảo. Khoa Trung say sưa vẽ. Bức tranh thơ mộng được hoàn thành trong niềm cảm hứng dâng cao.

Buổi tối, trở về phòng ở trung tâm cai nghiện, Khoa Trung bị Tần Khương phỏng vấn:

– độc, tao phải lo. Cô ấy làm việc ở đây, mày hãy giúp đỡ nhiều.

Tần Khương gật đầu:

– Khỏi gửi gắm, tôi biết rồi ông!

Cả 2 cùng cười, Khoa Trung bày bức tranh vẽ Mãn Khuê bên cúc quỳ cho Tần Khương.

Anh chàng ngắm nghía rồi trầm trồ:

– Đẹp quá! Người và hoa đều đẹp. Thì ra bạn tôi cũng là họa sĩ.

Khoa Trung mỉm cười:

– Tao luôn cảm hứng vẽ tranh phong cảnh.

– Về Đà Lạt có phong cảnh, tha hồ mà vẽ nhỉ!

Khoa Trung bộc bạch:

– Tao chỉ muốn ở luôn Đà Lạt để vẽ.

Tần Khương khuyến khích:

– Thì cứ ở luôn đây.

– Chưa được!

– Khi nào về Sài Gòn, mày mở triển lãm tranh cho tao xem nhé!

– Ừ. Tao sẽ tặng mày 1 bức.

Tần Khương lắc đầu:

– Thôi đi! Toàn là kỷ niệm của ông với người ta, tôi không dám nhận.

Khoa Trung vui vẻ:

– Vậy tao sẽ vẽ chân dung mày.

Chấp tay lại, mặt Tần Khương đầy vẻ khôi hài:

– Tao lạy mày! Tao chưa thấy đực rựa đực lên tranh vẽ bao giờ.

Khoa Trung bật cười phá lên:

– Chỉ có phụ nữ đẹp mới được họa sĩ cho lên tranh phải không ?

Đưa mắt nhìn Khoa Trung, Tần Khương nhận định:

– Mày đúng là kẻ lãng mạn. Làm bác sĩ rồi mà vẫn mơ mộng như thời sinh viên.

Khoa Trung buông câu triết lý:

– Tình yêu thăng hoa khiến cho người ta lãng mạn.

Vươn vai hít thở mạnh, Tần Khương kết luận:

– Chúc mày thăng hoa với tình yêu. Tao đi ngủ đây. Ngày mai còn phải khám cho mấy anh cai nghiện phòng A.

Lên giường nằm rồi, Tần Khương còn căn nhắc những kẻ không có mặt:

– Khô quá! Ai bảo hút chích chi cho vật vã đau thương.

Còn Khoa Trung đang bồi hồi về bức tranh vẽ tuyệt đẹp nên không thể nào ngủ được.

Hôm sau, ở trung tâm cai nghiện mọi hoạt động diễn ra bình thường. Công việc của ai nấy làm.

Khoa Trung đang xoa dịu 1 bệnh nhân nam vừa lên cơn vật vã, Tần Khương ào đến báo tin:

– Tài xế của ông Khải Tân đến rước mày về Sài Gòn gấp. Bà Trâm Anh đột ngột trở bệnh nặng.

Khoa Trung lao về phòng Tần Khương chuẩn bị đồ đạc rồi ra xe ngay, không kịp nói lời chia tay với Mẫn Khuê, chỉ nhờ Tần Khương nhắn lại.

Chứng bệnh tim hành hạ bà Trâm Anh. Bà hơi mệt và ngất đi. Đó chính là nguyên cơ để Khải My hạch sách Khoa Trung:

– Anh là bác sĩ riêng của nội tôi thì phải luôn túc trực bên bà, sao bỏ đi chơi vô trách nhiệm như vậy ?

Khoa Trung nhăn mặt phân trần:

– Tôi đi công tác, định về liền nhưng có việc bận.

Lừ mắt với Khoa Trung, Khải My cất giọng:

– Việc của anh là chăm sóc sức khỏe của bà tôi, chứ anh bận gì ở cái trung tâm cai nghiện đó.

Khoa Trung cao giọng:

– Tôi làm công tác từ thiện. Chẳng lẽ suốt ngày quanh quẩn mãi trong nhà này.

Khải My chua ngoa:

– Anh ở đây lo cho bà tôi được ba tôi trả lương đảng hoàng có gì mà than.

Khoa Trung nhún vai:

– Khô quá! Tôi nói mà cô không hiểu. Tôi đến trung tâm cai nghiện có 1 số việc phải làm.

Khải My nóng nảy gất lên:

– Việc của anh là ở đây, anh nghe rõ chưa ?

– Cô làm như tôi là đầy tớ của nhà này.

Khải My rít giọng:

– Đầy tớ còn có trách nhiệm chứ anh thì không.

Khoa Trung nóng mũi:

– Cô không được nói nặng lời với tôi.

Khải My dài giọng chán vấn Khoa Trung:

– Tôi hỏi anh, bệnh viện tư nhân Hồng Ân sắp khánh thành rồi, ba tôi bận tối mắt, còn anh rảnh rỗi đi chơi chẳng phụ gì cả, sao vô tích sự vậy ?

Nhú mày lại, Khoa Trung nói 1 cách bực dọc:

– Đó đâu phải là chuyện của tôi.

Khải My dài giọng:

– Không của anh thì của ai ? Đúng là vô tâm, vô trách nhiệm.

Rồi cô phán:

– Từ nay, anh không được đi đâu cả. Hãy ở nhà cùng với ba tôi bàn chuyện khánh thành bệnh viện.

Khoa Trung lắc đầu:

– Tôi chẳng có ý kiến, vì chuyện bệnh viện đâu có liên quan đến tôi.

Khải My cau kính:

– Tôi đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, ba tôi giao bệnh viện cho anh quản lý. Trách nhiệm của anh mà bảo không liên quan à ? Anh đúng là vô tích sự.

Dường như Khải My thích nắm mọi quyền lực trong tay, muốn chỉ huy cả Khoa Trung. Anh vô cùng ngán ngẫm và chỉ muốn tránh xa. Làm sao có thể chịu đựng 1 người phụ nữ quá quắt như thế này.

Khoa Trung cao giọng đáp trả lời Khải My:

– Tôi chẳng biết chuyện này, cũng không bàn bạc gì cả. Nếu có cũng không ai nghe ý kiến của tôi đâu.

Khải My vẫn chì chiết:

– Anh đúng là vô trách nhiệm.

– Tôi đâu có trách nhiệm với bệnh viện của ba cô.

Khải My tức khí:

– Có lẽ tôi sẽ nói với ba tôi để anh làm gác cổng chứ không nên giao chức giám đốc bệnh viện cho anh ?

Khoa Trung vặn lại:

– Cô nghĩ tôi ham làm giám đốc sao ?

Khải My cười khẩy:

– Địa vị chức tước ai mà không ham.

– Người nào ham, thì cô cứ giao cho họ.

– Anh khỏi khích bác, tôi cũng có người giao hà.

– Thì cô cứ giao.

– Tất nhiên có cả khối, nhưng tôi vẫn phải chọn lọc chứ không giao bừa bãi đâu.

Khải My vênh mặt trả lời rồi hách dịch bảo Khoa Trung:

– Còn anh, muốn gì hãy suy nghĩ kỹ đi! Chỉ có kẻ điên mới từ chối mọi sự tốt đẹp người ta ưu ái dành cho.

Khoa Trung nhăn trán:

– Sao cô không nói là điều tốt đẹp được ban phát ?

– Ban phát là điều tốt đẹp cho anh, không phải ai cũng được đâu.

Khoa Trung buông giọng khẳng khái:

– Tôi từ chối sự ban phát đó.

Khải My gằn giọng:

– Anh từ chối cũng không được. Mọi chuyện đã xong rồi.

– Cô đừng hù dọa tôi!

– Nói chuyện với anh, tôi muốn phát điên lên được. Anh ở nhà mà lo cho nội tôi đi. Tôi đi công việc.

Vừa lúc Khải My đứng dậy thì ông Khải Tân vào đến. Giọng ông vui vẻ cất lên:

– Chủ nhật này khánh thành bệnh viện Hồng Ân. Ba mẹ lo đặt tiệc và mời quan khách xong cả rồi. 2 con chỉ lo tiếp khách.

Ném cho Khoa Trung cái nhìn sắc lẹm, Khải My đắc ý nói:

– Anh thấy chưa ? Em đã bảo chuẩn bị khánh thành bệnh viện mà anh không nghe.

Ông Khải Tân khẽ hỏi:

– Sao lại không nghe ?

Hất mặt về phía Khoa Trung, Khải My trả lời cha:

– Ba hãy hỏi anh ta!

Ông Khải Tân gõ trán con gái:

– Chắc tại con phàn nàn Khoa Trung chi đây chứ gì ?

– Ai mà phàn nàn. Con chỉ bảo anh ấy hãy phụ với ba lo việc khánh thành thì anh ấy cự nự.

Ông Khải Tân xua tay:

– Thôi được rồi! Đây là chuyện của đàn ông, để ba lo. Con đi đâu thì đi!

Khải My hớn hờ đi vào trong trang điểm. Cô trở ra đẹp lộng lẫy trong bộ trang phục mới lạ, cất giọng kiêu hãnh:

– Con đi chụp ảnh giới thiệu thời trang đây.

Khải My đi khỏi, ông Khải Tân hỏi Khoa Trung:

– Mẹ tôi thế nào ?

– Dạ, bà khỏe nhiều rồi ạ.

– Cậu hãy chăm sóc bà ấy cẩn thận, đừng đi đâu nữa nhé!

Thật là những lời áp đặt mệnh lệnh. Khoa Trung im lặng. Xem như anh chấp nhận những lời ông Khải Tân bảo.

Ông Khải Tân nói tiếp như ra vẻ thông báo tin mừng với Khoa Trung:

– Khánh thành xong, bệnh viện sẽ đi vào hoạt động. Tôi giao cho cậu quyền giám đốc bệnh viện, cậu phải quản lý cho tốt.

Khoa Trung thở dài thườn thọt:

– Tôi chưa đón nhận được điều này.

– Thì cậu hãy đón nhận đi. Cậu sắp là con rể của tôi rồi còn gì.

Khoa Trung gãi đầu khổ sở:

– Cháu chưa biết tính sao. Bác hãy để cháu suy nghĩ.

Ông Khải Tân cười:

– Không tính gì cả. Cậu hãy nhận việc và tiến tới chứ không được thoái lui.

Khoa Trung bực vì anh luôn bị buộc thực hiện mệnh lệnh chứ chẳng có chút tự do quyết định cho riêng mình.

Thấy Khoa Trung im lặng, ông Khải Tân thò thêm:

– Trách nhiệm quan trọng tôi giao cho cậu vì tôi biết cậu có năng lực. Hãy vui vẻ nhận đi!

Khoa Trung cố thoái thác:

– Bác để cháu suy nghĩ.

Ông Khải Tân khoát tay đứng dậy làm cử chỉ dứt khoát:

– Thôi, chẳng suy nghĩ nữa. Cậu cứ thế mà làm. Tôi đi nghỉ chút đây.

Nói rồi, ông bỏ đi nhanh vào trong. Còn lại 1 mình Khoa Trung, anh lắc đầu ngao ngán. Biết làm sao đây ? Cuộc sống có những phiền phức khôn lường.

Khải My nhào vào phòng Khoa Trung, ôm chàng cổ anh, giọng nũng nịu:

– Em không biết đâu, anh bắt đền em đi!

Gỡ 2 cánh tay trắng mịn như ngà voi ra, Khoa Trung nhăn nhó:

– Cô hãy nghiêm túc lại đi!

Khải My lại càng nhõng nhẽo hơn:

– Em không nghiêm túc được đâu. Em cần phải cho anh biết tin này.

Khoa Trung hất hàm:

– Tin gì, cô nói nhanh đi!

Nhìn vào Khoa Trung, Khải My thản nhiên tuyên bố:

– Em đã có thai rồi.

Tròn mắt nhìn Khải My đầy ngạc nhiên, nhưng Khoa Trung chột điêm tĩnh:

– Thì chạy báo cho kẻ nào cô đã...

Khải My cắt lời Khoa Trung:

– Chính anh chứ còn kẻ nào nữa, hôn phu của em ?

Tường chừng như 1 quả bom vừa nổ trúng ngang đầu, Khoa Trung kinh hãi nhìn Khải My, đôi tròng con người mở lớn không chút động đậy.

– Cô bảo sao ? Tôi...

Khải My mỉm cười:

– Anh chứ ai ? Bộ quên rồi ư ?

Rồi mặt cô trở nên nghiêm nghị:

– Hay là anh định chạy tội ? Không được đâu nghe! Chúng ta đính hôn rồi. Có dấu ấn rồi.

Khoa Trung lắc đầu:

– Tôi không hiểu được. Làm gì có chuyện đó.

Khải My cao giọng:

– Anh đừng có chối. Nếu quên thì em nhắc cho nhớ. Tối đêm khánh thành bệnh viện Hồng Ân, anh đã vào phòng em.

Khoa Trung thiếu điều bật tung khỏi ghế ngồi. Hôm khánh thành bệnh viện, ông Khải Tân tuyên bố chức giám đốc bệnh viện giao cho Khoa Trung, mọi người chúc mừng anh, cố ép anh uống rượu. Từ chối thì bị kích bác, bị cho là xem thường. Ai đưa anh cũng phải uống, uống chiếu lệ thành uống nhiều.

Không quen uống rượu, Khoa Trung say bí tỉ. Khoa Trung không hiểu sao lại ở trong phòng của Khải My. Thật sự anh không thể nhớ đêm đó anh đã làm gì.

2 tay ôm đầu, Khoa Trung khỏ sở, anh cố nhớ xem đêm đó đã làm gì. Nhưng không tài nào nhớ nổi.

Khoa Trung thở ra, mặt mũi nặng nề:

– Đêm đó tôi đã say chẳng biết gì...

Khải My nhếch môi cười nhạt:

– Say mới không biết gì nên anh mới...

Khoa Trung vẫn bán tín bán nghi:

– Có lẽ nào ?

Ôm vai Khoa Trung, Khải My nhẹ giọng trấn an:

– Thôi đừng sợ, em đâu có làm khó dễ gì đâu, chúng ta là người 1 nhà rồi mà.

Thừa biết Khải My nói gì, Khoa Trung chỉ ngồi im nín thinh.

Khải My kéo tay Khoa Trung.

– Đi anh, ra gặp ba bàn chuyện!

Khoa Trung đã vướng vào vòng oan gia. Anh ủ rũ như con gà mắc bệnh. Chứng cứ rành rành, anh có chối tội được đâu.

Ông Khải Tân ngồi trên xa lông trong phòng khách với vẻ mặt nghiêm vị của vị quan tòa.

– Cậu làm cho tôi thất vọng quá. Tôi đã tin tưởng nơi cậu mà...

Khải My lên tiếng bênh vực Khoa Trung:

– Lỡ rồi ba cũng đừng bắt tội anh Khoa Trung. Tại đêm đó anh ấy say quá.

Ông Khải Tân hắt hàm hỏi:

– Cậu làm cho Khải My có thai rồi, bây giờ cậu tính sao ?

Tính gì ? Khoa Trung muốn phát điên lên vì cái tin động trời đông đất này, anh chỉ còn biết lặng thinh.

Mặt ông Khải Tân vẫn nghiêm lạnh như bức tượng gỗ:

– Chuyện này không được để lộ ra ngoài mắt uy tín tất cả, khó làm ăn.

Khải My vờ hỏi:

– Thế thì tính sao hả ba ?

Ông Khải Tân nói nhanh:

– Tổ chức đám cưới gấp chứ còn tính gì nữa ?

Giật bản người Khoa Trung kêu lên:

– Đám cưới ?

Ông Khải Tân nhìn Khoa Trung lom lom, cất giọng ban ơn:

– Tôi không trách cứ gì cậu. Tôi cũng biết tuổi trẻ sôi nổi, ai không 1 lần lầm lỡ. Nhưng không sao, cậu với Khải My đã đính hôn rồi. Tuần sau tiến hành đám cưới, mọi chuyện sẽ êm ru.

Thấy Khoa Trung vẫn ngồi như gỗ đá vô tri, ông Khải Tân gắt lên:

– Trời ơi! Tôi nói cậu có nghe không ?

Khoa Trung giật mình:

– Có ạ!

Khải My cười khúc khích:

– Đột ngột, bất ngờ khi nghe tin sắp có con, anh mừng quá lặng đi hả ?

Tin khủng khiếp mà Khoa Trung không thể ngờ được, không đón đợi, không thể tin được...

Như kẻ mất hồn, Khoa Trung không biết giải quyết thế nào.

Ông Khải Tân vỗ vai Khoa Trung:

– Thôi, cậu hãy lo tổ chức đám cưới đi chàng rể ạ! Đừng có ngồi thừ ra như kẻ mất hồn nữa!

Khoa Trung ôm đầu rên rỉ:

– Trời ơi! Tôi biết làm gì đây ?

Khải My dụi dàng lên tiếng:

– Có em đạo diễn cùng anh. Đám cưới của chúng ta phải được tổ chức ở nhà hàng lớn.

Ông Khải Tân cất giọng vui vẻ:

– Thôi, 2 con bàn bạc cho thống nhất nhau đi. Rồi Khải My lo đặt thiệp.

Khải My đưa ý kiến:

– Gấp nhưng phải rình rang chứ con không chịu đơn giản đâu nghe ba.

Ông Khải Tân pha trò:

– Ba biết mà! Người mẫu Khải My lên xe hoa với bác sĩ tài năng Khoa Trung đâu phải là chuyện nhỏ.

Khoa Trung bàng hoàng như trong cơn chiêm bao khi mọi người tiến hành lễ cưới.

Bào thai mà Khải My đã mang là do Khoa Trung thì Khoa Trung không thể chối bỏ trách nhiệm. Nhưng tại sao anh lại không nhớ mình đã làm gì ? Anh đâu thể hành động trong vô thức được.

Khoa Trung nguyên rửa chính mình. Anh có thể tội tệt đến thế sao, anh không thể chấp nhận, Khải My chẳng có chút cảm tình nào. Với Khải My sao anh lại hành động như kẻ phạm phu ?

Khoa Trung đã tự hỏi mình hàng trăm lần mà chẳng có câu trả lời, là người biết phải trái anh đâu thể hành động ngu xuẩn thiếu suy nghĩ như vậy. Chẳng lẽ có rượu vào con người mất cả trí óc và lương tri. Khải My đổ thừa tại anh uống rượu. Việc này do ai gây ra ? Bây giờ 1 mình Khoa Trung gánh lấy hậu quả.

Có than trời trách đất, than thân trách phận thì chuyện cũng đã xảy ra rồi. Khoa Trung đau đớn nghĩ đến Mẫn Khuê. Ở xa, nơi Cao nguyên bên cúc quỳ, em có biết anh trở thành kẻ phụ tình em rồi. Đành lỗi hẹn với cúc quỳ, cúc quỳ ơi!

Đám cưới của người mẫu Khải My và bác sĩ Khoa Trung được tổ chức vô cùng trọng thể tại nhà hàng Bách Cát.

Khách mời dự tiệc rất đông. Hầu hết là bạn bè của ông Khải Tân và Khải My đều là giới thượng lưu trí thức, văn nghệ sĩ.

Cô dâu Khải My đẹp lộng lẫy, ai cũng trầm trồ. Khải My là người mẫu nên biết cách làm đẹp và tôn vinh mình trong ngày cưới. Bộ áo cưới màu trắng kiêu sa nhiều tầng, vai trần, lấp lánh kim cương. Chiếc áo cưới như có đôi cánh mỏng nâng Khải My bay bổng lâng lâng. Khải My kiêu hãnh trước những ánh mắt ngưỡng mộ của khách dự tiệc.

Chú rể Khoa Trung cũng cực kỳ sang trọng, bộ veston trắng toát lên vẻ thanh lịch hào hoa. Nhưng Khoa Trung cứ thất thần như kẻ mất hồn.

Khoa Trung thực hiện mọi yêu cầu như cái máy. Ai nhấn nút nào thì máy phát ra nút ấy. Thợ chụp ảnh yêu cầu cười thì anh cười. Khách đưa ly rượu mời uống thì anh uống. Khải My bảo tiếp khách thì anh tiếp.

Trong tim Khoa Trung đang có sự giằng vò dữ dội và anh đang oán ghét chính mình. Giá mà đây chỉ là kịch và phim, là giấc mơ, ác mộng cũng được. Rồi ác mộng sẽ tan.

Nhưng...

Tất cả là sự thật.

Không phải giấc chiêm bao đầy mộng mị như anh mong muốn.

Sự thật!

1 sự thật phũ phàng...

Rồi sẽ sao ?

Khoa Trung căm ghét sự thật và anh uống thật nhiều...

Để say!

Để quên!

o O o

"Tin mừng

Người mẫu Trần Khải My lên xe hoa cùng bác sĩ tài hoa Phạm Khoa Trung.

Hôn lễ và tiệc cưới được tổ chức tại nhà hàng Bách Cát lúc... giờ... ngày...

Chúng tôi trân trọng chúc mừng cô dâu chú rể trăm năm hạnh phúc!

Ban biên tập báo Thời trang".

Mẫn Khuê buông rơi tờ báo vừa đọc. Không! Không thể tin đây là sự thật.

Nhưng báo đã đăng tin Khoa Trung đám cưới với Khải My. Thế là hết!

Tại sao Mẫn Khuê lại có thể tin vào những lời hứa hẹn hảo huyền của Khoa Trung ? Tại sao cô có thể tin vào lời tình yêu lừa dối của anh ? Ngốc ơi!

Quá cay đắng, khổ đau, Mẫn Khuê bỏ vào đời thông vắng vẻ, 1 mình suy gẫm chuyện đời trái ngang.

Ngoài xuôi, hoa cúc quỳ vẫn nở vàng cháy. Cúc quỳ nở cho ai ? Anh đã cưới vợ rồi bỏ cúc quỳ lại cho ai ?

Cúc quỳ vàng kiêu sa nhưng cúc quỳ hoang dại. Cũng như Mẫn Khuê là loài cỏ dại hoa hèn. Mẫn Khuê nghèo khổ, mồ côi, bất hạnh... Mẫn Khuê không phải là Khải My cao sang quyền quý. 1 cuộc hôn nhân vuông tròn tốt đẹp.

Mẫn Khuê quá dại khờ. Làm sao Khoa Trung đoái hoài đến cô được. Ngay từ đầu, đáng lẽ Mẫn Khuê từ chối lời yêu của anh. Ai bảo cô đón nhận làm chi cho thêm khổ sầu.

Mấy ngày gần ngủi anh ghé Đà Lạt rồi lại đi. Anh về Sài Gòn, Mẫn Khuê ở lại Cao nguyên để thương để nhớ đong đầy trong tim.

Thế rồi cái tin báo chí vừa đăng đã dập tắt mọi hy vọng của Mẫn Khuê.

Sụp đổ tất cả rồi, tình yêu cháy bỏng của anh đâu ? Anh đã đem đến cho em tình yêu mật ngọt đầy mộng mơ, giống như cảm xúc của 1 nhà thơ:

"Mộng mơ

Gió giữ nắng hồng

Trái tim trong trắng gói bồng bênh mây.

Mộng mơ

Không buộc bằng dây

Nụ hôn vượt khỏi vòng tay ơ hờ

Mộng mơ

Gói giấy đề thơ

Nhẹ bay theo gió bụi mờ nhân gian

Mộng mơ

Gói lụa tím than

Mảnh hoa tiên gói sợ đàn đứt đôi

Mộng mơ

Gởi thưở hai mươi

Bây giờ nhận lại ngậm ngủi mộng phai..."

Trái tim tan nát, Mẫn Khuê ngậm ngủi vì mộng đã phai.

Mẫn Khuê không bao giờ được cùng Khoa Trung đi trọn con đường tình. Dễ hiểu thôi, 2 người 2 hoàn cảnh khác nhau. Anh có địa vị trong xã hội, 1 bác sĩ đầy tài năng tương lai rực rỡ. Còn Mẫn Khuê, 1 cô gái "vô danh tiểu tốt", chẳng ai biết đến, phải bươn chải để kiếm sống.

Thà Khoa Trung đừng nói gì với Mẫn Khuê. Đúng là anh đùa cợt với cô. Anh bảo việc đính hôn của anh với Khải My là trò đùa nhưng lại là sự thật. Chính Mẫn Khuê mới là trò đùa quái ác.

1 mình lặng lẽ buồn đau, Mẫn Khuê thần thờ nhìn ra đôi dã quỳ vàng ngút mắt thấy lòng tê tái. Dã quỳ vẫn rạng rỡ mà sao trong mắt Mẫn Khuê thấy hiu hắt úa sầu.

Mãi mãi Khoa Trung không bao giờ là của Mẫn Khuê.

Ngỡ anh là người thân cuối cùng trong đời, nhưng người thân cuối cùng cũng bỏ cô ra đi. Số kiếp Mẫn Khuê là mãi mãi cô đơn.

Lòng rung rung, ánh mắt rung buồn, Mẫn Khuê cứ hướng về đôi dã quỳ vàng cháy mà đau đau 1 niềm sầu thương.

Biết trách ai đây. Không thể trách ai vì số phận Mẫn Khuê đã như thế. Đáng cay, nghèo khổ cuộc đời đã dành cho cô. Làm gì mà đổi thay được số kiếp. Anh không bao giờ đi tròn con đường với em.

Loài hoa hèn cỏ dại mãi mãi lẻ loi không ai đoái hoài. Anh sẽ không bao giờ về Đà Lạt thân yêu của 2 đứa. Có về chẳng là chuyến du lịch, tuần trăng mật nên thơ với người. Từ đây bên đời anh là Khải My kiêu diễm. Mẫn Khuê chẳng là gì trong trái tim anh.

"Người rẽ sang lối ấy

Hương xưa vương lối này

Sương cười trên lá biếc

Gió cong từ chân mây

Cái thời yêu tha thiết

Sao không chút ngập ngừng

Câu hỏi xanh rờn ấy

Bây giờ còn rung rung..."

Úp mặt vào 2 tay, Mẫn Khuê thẫn thức. Không muốn khóc mà lòng rung rung. Không muốn khóc mà nước mắt chực trào rơi.

– Mẫn Khuê!

1 giọng nói dịu dàng. 1 bàn tay đặt nhẹ lên vai cô.

Mẫn Khuê quay lại. Tần Khương đứng đấy nhìn cô, cất lời an ủi:

– Anh biết em đã đọc mẩu tin trên báo rồi âm thầm ra đây. Thôi, đừng khóc nữa em ạ!

Tâm tư trĩu buồn, Mẫn Khuê nói với Tần Khương:

– Em tức vì anh Khoa Trung đã lừa dối em, nói yêu em mà đi cưới Khải My. Thà anh ấy đừng nói gì hết. Đã đính hôn với Khải My thì cưới cô ta ngay đi, còn bày đặt bảo là không chấp nhận vì đó là trò đùa.

Tần Khương lên tiếng như bênh vực Khoa Trung:

– Chuyện này chắc cũng có gì bí ẩn đây. Chúng ta không thể trách Khoa Trung được.

Mẫn Khuê thiếu não:

– Em có dám trách ai đâu. Em là kẻ mồ côi nghèo khó, không xứng đáng với Khoa Trung.

Tần Khương trấn an Mẫn Khuê:

– Em đừng nói thế! Khoa Trung rất yêu em. Nó quan tâm lo cho em từng chút, anh biết rõ điều này.

Mẫn Khuê buồn buồn:

– Quan tâm em mà anh ấy đi cưới vợ ?

– Chắc phải có lý do gì đó.

– Chẳng lý do gì cả. Đơn giản là anh ấy đã đính hôn.

Tần Khương vỗ vỗ đầu:

– Sao anh không nghe Khoa Trung nói chuyện này nhí ?

Mẫn Khuê ngạc nhiên:

– Anh là bạn thân mà anh ấy không kể cho anh nghe à ?

Vẫn tỏ vẻ thông cảm cho bạn, Tần Khương bảo:

– Chắc là có bí ẩn gì đây mà nó chưa kể cho anh nghe được.

Mẫn Khuê lắc đầu bực dọc:

– Như vậy là anh ấy cố ý giấu anh. Là bác sĩ làm việc cho gia đình ông Khải Tân thì trở thành người nhà của ông ấy có gì lạ đâu.

Tần Khương buông câu nhận định:

– Chắc chắn đó là cuộc hôn nhân gượng ép không có tình yêu.

– Anh đừng nói với em điều đó!

– Em hãy hiểu cho là Khoa Trung yêu em.

Môi Mẫn Khuê mím chặt:

– Yêu em mà cưới vợ, đúng là tình yêu giả tưởng.

– Anh hiểu được tình cảm của Khoa Trung mà.

Giọng Mẫn Khuê đầy cay đắng:

– Em hiểu, em tin nên mới bị lừa dối.

Tần Khương quả quyết:

– Anh nghĩ Khoa Trung không dối lừa em đâu.

Mẫn Khuê âm ức:

– Không dối lừa thì em cũng không cần anh ta thương hại.

Tần Khương trầm tư. Không hiểu sao Khoa Trung lại cưới vợ. Cuộc hôn nhân vội vã như thế nào trong khi tình yêu của anh với Mẫn Khuê đậm đà cháy bỏng như đôi dã quỳ vàng rực kia. Khoa Trung không yêu Khải My, điều này quá rõ. Chẳng lẽ bị ép buộc ? 1 người đàn ông chân chính, 1 bác sĩ có bản lĩnh mà không phản đối được để người ta định đoạt cuộc đời mình ư ? Tần Khương thắc mắc chỉ muốn hỏi cho ra lẽ.

Tần Khương nhẹ giọng an ủi Mẫn Khuê:

– Thôi, em đừng buồn nữa. Chuyện này anh sẽ hỏi lại Khoa Trung cho rõ.

Mẫn Khuê xoa tay:

– Anh không cần hỏi gì cả. Mọi chuyện đã xong. Anh ta cưới vợ rồi còn gì nữa mà hỏi.

Tần Khương nhăn trán:

– Ít ra Khoa Trung cũng phải có 1 lời giải thích với anh và em.

Mẫn Khuê lắc đầu:

– Em không nghe 1 lời giải thích nào hết. Đó chỉ là sự biện minh thôi. Với em thì từ nay đã chấm dứt mọi chuyện rồi.

Tần Khương thật sự ái ngại cho Mẫn Khuê. Anh không biết làm sao để xoa dịu vết thương đau cho cô, 1 cô gái hiền hậu chất phác đang thất vọng vì yêu. Ôi! Tình yêu trái ngọt của con người, nhưng cũng là trái đắng của bao người.

– Đừng thèm buồn nữa Mẫn Khuê. Hãy về trung tâm đi, mọi người đang chờ em.

Mẫn Khuê trầm giọng:

– Em muốn được yên tĩnh 1 mình ở đây. Anh hãy về trước đi!

Tần Khương nhíu trán:

– Thấy em như thế này, anh đâu thể yên tâm được.

Nở nụ cười gượng gạo, Mẫn Khuê bảo:

– Em không sao đâu mà.

– Không sao thì em phải cười vui vẻ như lúc chuyện trò tư vấn mấy cô bệnh nhân cai nghiện.

– Thì lúc đó em đang làm nhiệm vụ xoa dịu và động viên những người bệnh mau bình phục.

– Phải nói là họ cần có ý chí để thắng được cơn thèm thuốc. Còn em...

– Em sao ?

– Em phải có ý chí để vượt qua cơn buồn.

– Em không buồn đâu.

Mắt Tần Khương nhìn Mẫn Khuê sáng lên:

– Em không buồn thì tốt lắm.

– Em chỉ buồn thân phận em thôi.

– Cũng chẳng nên buồn làm gì ? Hãy lấy công việc làm niềm vui!

– Anh khó an ủi em.

– Anh nói thật mà.

Mặt đầy vẻ nghiêm nghị, Mẫn Khuê ôn tồn bảo Tần Khương:

– Em hỏi thật anh nhé!

– Em hỏi gì ?

– Anh với chị Chi Linh yêu nhau bao năm rồi sao 2 người chưa tính tới hôn nhân ?

Tần Khương cười cười:

– Thì anh và Chi Linh cũng đang tính.

– Em thấy 2 người hãy nhanh chóng kết hôn đi, đừng kéo dài thời gian nữa.

– Rồi anh sẽ nghe em thôi!

Mẫn Khuê hạ thấp giọng:

– Em sợ sự tan vỡ lắm. Khoa Trung cưới vợ rồi, cuộc đời em chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Tần Khương phẩy nhẹ tay:

– Em đừng có bi quan! Cuộc đời em còn dài và đầy những chuỗi mộng đẹp.

Mẫn Khuê lắc đầu chua xót:

– Có ý nghĩa gì với em đâu anh. Thôi, anh vào đi, kéo ở trung tâm có chuyện cần anh.

Tần Khương căn dặn:

– Em đừng ở đây lâu nhé! Hay vào với mấy cô bệnh nhân nữ của em đi.

– Chút nữa em vào!

Tần Khương đi rồi, 1 mình Mẫn Khuê ở lại giữa rừng thông vắng lặng.

Gió ngàn vi vu hàng thông thổi khúc nhạc âm vang cả núi rừng. Mẫn Khuê tưởng chừng như nghe trong gió hát lời tình yêu.

"Yêu là mộng mơ viết lên bao ý thơ.

Yêu là vần thơ viết cho cuộc đời nhưng nhớ.

Yêu là thương nhớ suốt canh thâu ta vẫn mơ. Để rồi bơ vơ, tình tan vỡ.

Yêu là vương vấn vương vương ta mãi yêu.

Yêu là tha thiết thiết tha tình xa cách, để rồi tahn trách trách than ta lỡ yêu. Ôm mộng cô liêu, tình ơi tình ơi làm chi làm chi để ta đau xót. Biết là tiếc nuối có sao ta mãi yêu người thôi ?

Yêu là thương nhớ nhớ thương em ơi. Yêu là cay đắng đắng cay khôn nguôi. yêu là đau đớn đớn đau con tim, đêm về thao thức với bao đêm suy tư..."

Khoa Trung mắt hút rồi. Anh sẽ chẳng bao giờ trở lại Đà Lạt đến với đời đã quỳ này nữa đâu.

Anh đã rẽ sang lối khác, không đi cùng Mẫn Khuê trên quãng đường đời. Tại sao ? Tình dang dở bẽ bàng duyên số. Biết là tiếc nuối có sao ta mãi yêu người thôi ? Anh và người ta chung bước con đường vào yêu. Hạnh phúc, hôn nhân - những chuỗi ngày đẹp thơ tươi thắm đang chờ. Còn Mẫn Khuê sẽ sống trong những ngày dài hiu hắt, thê lương.

Mẫn Khuê sẽ quên tất cả, hình ảnh anh rồi có phôi pha trong tim óc. Muốn quên mà sao vẫn nghĩ, vẫn nhớ quất quay.

Gió thổi những cánh dã quỳ vàng cháy rung rinh. Mẫn Khuê lại nhớ thiết tha bài thơ dã quỳ của Khoa Trung. Bằng linh cảm gì mà mới nghe lần đầu, Mẫn Khuê nghĩ là Khoa Trung viết bài thơ dành riêng cho cô. Bài thơ cho 1 tình yêu tan vỡ. Ôi, dã quỳ ơi!

"Lang thang trên đời quỳ

Nghe thu về trong gió

Chốn xưa chừ bở ngỡ

Rối nhịp bàn chân ai.

Dã quỳ vàng phôi pha

Hẹn cùng ta có nhớ

Bao năm đời lỡ dở

Bao năm đời đa đoan...

Ta bây chừ cô đơn

Lối xưa quỳ vẫn nở

Con đường vàng rực rỡ

Gió đưa mưa hương về

Xưa ngày dài lê thê.

Lung linh đời dã quỳ

Bâng khuâng chiều thương nhớ

Yêu người từ muôn thuở

Người đi rồi có hay ?

Dã quỳ nở cho ai ?"

Mẫn Khuê nghe lòng tê tái vì từ nay chỉ 1 mình cô lặng ngắm đời dã quỳ.

Người đi rồi có hay ? Dã quỳ nở cho ai ? Mẫn Khuê không còn hạnh phúc tự hào khi cho là dã quỳ nở cho em. Không! Từ nay dã quỳ 1 mình 1 bóng, dã quỳ đẫm ánh trăng, dã quỳ loang ánh nắng đều chỉ có 1 mình. Anh đã đi rồi, không bao giờ trở lại chốn xưa.

Mọi người vui vẻ chúc mừng ngày Khoa Trung cưới vợ, còn Mẫn Khuê thì đau đớn, não ruột.

Mẫn Khuê không muốn tin đây là sự thật, nhưng sự thật đã rành rành, báo chí đã đăng. Buổi lễ đính hôn của họ hôm nào, Mẫn Khuê vẫn chưa quên.

Khoa Trung đã để lại cho Mẫn Khuê 1 nỗi đau vô bờ bến. Vết thương này biết bao giờ phai ?

Khải My chống nạnh, miệng hỏi Khoa Trung như chất vấn:

– Ba giao cho anh làm giám đốc bệnh viện Hồng Ân mà sao anh không lo chu toàn ?

Khoa Trung bực dọc:

– Tôi vẫn lo chu toàn công việc.

Khải My hừ giọng kết tội:

– Anh có lo gì cho bệnh viện. Lấy của nhà đi cho người khác thì có.

Khoa Trung nóng mũi cự lại:

– Cô nói năng cẩn thận! Tôi có lấy của nhà này cho ai đâu.

– Tôi muốn nói công tác từ thiện của anh đó. Anh làm để lấy tiếng hả ? Ai đòi ba tôi đã bỏ vốn ra xây cất bệnh viện để hoạt động kiếm tiền, còn anh thì biến thành bệnh viện miễn phí.

Khoa Trung nhăn mặt:

– Cô nói quá đáng rồi! Tôi có biến thành bệnh viện miễn phí đâu ?

Khải My lớn tiếng vặn vẹo lại:

– Không à ? Anh ra vẻ nhân từ bác ái lắm. Đối với bệnh nhân nghèo thì cứu chữa tận tâm không thu chi phí. Làm việc theo kiểu anh có ngày bán cả bệnh viện để trừ nợ.

Thật tình, Khoa Trung có giảm chi phí cho những bệnh nhân nghèo. Nhìn gia cảnh nhiều người, anh không thể nào chịu đựng nổi, nhưng anh cũng chẳng có điều kiện giúp họ hoàn toàn. Đây không phải là bệnh viện của anh, do anh làm chủ. Khoa Trung chỉ làm giám đốc trên danh nghĩa thôi, mọi việc do ông Khải Tân và Khải My quyết định.

Khoa Trung phân trần:

– Tôi tận tâm chữa bệnh cho người nghèo chỉ vì lương tâm thôi.

Khải My nhìn anh bắt bẻ:

– Lương tâm có nuôi sống anh được không ? Anh tưởng cái bệnh viện Hồng Ân tự nhiên mà có chắc ? Anh khám chữa bệnh miễn phí rồi lấy gì bù đắp cho các chi phí ?

– Tôi chỉ miễn 1 số chi phí cho vài trường hợp đặc biệt thôi.

Khải My hét lên đầy phẫn nộ:

– Không miễn cho bất cứ trường hợp nào cả.

Khoa Trung phàn nàn:

– Làm bác sĩ phải có từ tâm chứ.

Khải My quắc mắt nhìn Khoa Trung:

– Anh miễn rồi lấy gì đắp vô ? Còn tiền lương của anh nữa ?

– Nếu ba cô không hài lòng thì cứ trừ lương tôi.

Đã cưới Khải My rồi mà Khoa Trung vẫn không gọi ông Khải Tân bằng tiếng "ba" ngọt ngào được. Khoa Trung cảm thấy ông đã sắp đặt mọi việc cho anh, và trong chuyện này ông phải thật sự có lợi.

Ném cho Khoa Trung 1 tia nhìn đầy vẻ tức tối, Khải My nói:

– Anh đừng có mà thách thức, ba tôi sẽ làm chuyện đó đấy. Tất nhiên anh miễn phí cho người nghèo thì anh phải đắp vào. Nhưng tôi cần phải nhắc cho anh biết 1 điều...

Khoa Trung đáp cụt ngùn:

- Cô khỏi phải nhắc gì cả.
- Tôi chỉ nhắc cho anh nhớ là anh không thể nhịn đói để đến bệnh viện.
- Đó là việc của tôi. Cô đừng lo!

Khải My cong cớn chu môi:

- Là vợ chồng, tôi phải lo chứ. Còn tương lai của con cái nữa.

Nghe nhắc đến vợ chồng con cái, Khoa Trung muốn nổi trận lôi đình. Anh cưới Khải My là chuyện bất đắc dĩ. Anh với Khải My hoàn toàn như 2 kẻ xa lạ không tình không nghĩa. Cái thai của cô do anh gây ra thì anh chịu trách nhiệm.

Khoa Trung buông câu nặng nề:

- Cô đừng nói gì cả. Hãy để tôi yên!
- Anh muốn yên thì đừng làm cho tôi tức.
- Tôi có làm gì sau trái đầu ?

Khải My hậm hực:

– Không sai với anh nhưng sai với cha con tôi. Anh thấy đó, tôi đâu có phải là kẻ ngồi không ăn bám. Tôi lao vào các công việc để kiếm tiền. Còn anh thì phá, tiền trị bệnh không muốn thu.

– Tôi đã nói rồi, tôi miễn giảm vài trường hợp bệnh nhân nghèo khổ không có gì sai trái.

Khải My cất giọng cao ngạo chỉ chiết Khoa Trung:

– Anh không được phép làm thế. Bệnh viện mở ra không phải để anh miễn giảm. Anh không thấy phòng giải phẫu thẩm mỹ của tôi hay sao ? Khách hàng nườm nượp, tôi không miễn giảm 1 ai.

Khoa Trung nhẹ nhàng phân tích:

– Khách của cô là những người giàu sang muốn sửa sắc đẹp khác với bệnh nhân nghèo.

Khải My vẫn tỏ giọng ngang bướng:

– Ai đến bệnh viện cũng đều như nhau.

Khoa Trung không muốn tranh cãi làm gì. Giữa anh và Khải My, 2 người 2 thế giới khác nhau. Khải My lao vào việc kiếm tiền không ngừng nghỉ. Với cô, mục đích của cuộc sống là vì tiền. Cô đi suốt ngày.

Là người mẫu sáng giá cho nên Khải My có lợi thế trong việc mở viện giải phẫu thẩm mỹ. Khách hàng tới làm đẹp rất đông và luôn được Khải My tư vấn cẩn thận, ai mà không thích. Kiếm tiền dễ dàng nên buổi tối Khải My lao vào những cuộc ăn chơi phung phí. Lấy cơ đi biểu diễn thời trang, cô giao du bừa bãi với các nam ca sĩ, nam người mẫu, mấy gã nhiếp ảnh.

Khoa Trung cũng không chú ý nhiều đến điều đó làm gì, anh và cô tuy về danh nghĩa là 2 vợ chồng, nhưng mạnh ai nấy sống. Anh không muốn can thiệp vào cuộc sống của cô. Anh cũng mong anh đừng can thiệp vào công việc của cô.

Giọng Khoa Trung vang lên đầy vẻ khó chịu:

– Mỗi người có quan niệm khác nhau. Tôi và cô đã thống nhất là không ai can thiệp vào công việc của ai.

Khải My phản ứng:

– Em không đồng ý điều đó. Em phải có ý kiến về việc làm của anh. Nếu không, anh muốn làm gì thì làm sao được.

Khoa Trung gắt lên:

– Cô phải để cho tôi có tự do của người đàn ông chứ.

Khải My choàng tay qua vai Khoa Trung:

– Em có làm mất quyền đàn ông của anh đâu nào.

Rồi cô nũng nịu hỏi:

– Em muốn anh hạn chế các công tác từ thiện để ở nhà với em. Anh đi mãi có săn sóc gì em đâu.

– Cô chẳng cần gì đến tôi đâu.

– Sao anh nói vậy ?

– Cô đi suốt từ sáng đến khuya, có biết gì đến ai đâu.

Đôi mày tía khéo léo của Khải My cau lại, giọng đầy phật ý:

– Em đi làm, anh không thấy sao ?

Khoa Trung nói:

– Tôi cũng làm việc ở bệnh viện.

Khải My phê phán:

– Anh cũng hay làm chuyện bao đồng lắm!

– Chuyện gì cô cho là bao đồng ?

– Công tác từ thiện đó.

– Công tác từ thiện là lẽ phải, mà lẽ phải thì tôi làm. Lẽ ra cô cũng tham gia.

Khải My cau mặt:

– Công tác từ thiện thì hãy để cho giới kinh doanh làm. Người ta cần danh tiếng để quảng cáo cho công ty đó.

Nói chuyện với Khải My, Khoa Trung thật chán. Cô nông cạn, hời hợt chẳng nghĩ đến sự tốt đẹp của ai cả.

Khoa Trung nghiêm giọng:

– Cô đừng nói có ý nghĩ lệch lạc như vậy! Lòng tốt bao giờ cũng đáng quý.

– Người ta có tiền mới làm công tác từ thiện, bác sĩ như anh thì làm được gì ?

– Tôi làm từ thiện bằng công việc của nghề nghiệp.

Khải My chế giễu:

– Như đi các nơi vùng sâu vùng xa khám chữa bệnh miễn phí chứ gì ? Chắc là anh uống nước sông để làm việc ?

Khoa Trung bất bình cực độ:

– Sao cô cứ nói với tôi điều vô lý này mãi vậy ?

Khải My thản nhiên:

- Bởi vì anh là người vô lý và hành động không suy tính.
- Còn cô là người biết suy tính phải không ?
- Dù sao tôi vẫn là người biết tính hơn anh.
- Thế sao cô không chọn người giỏi tính như cô mà kết hôn ?

Khải My buông giọng thẳng thừng:

- Tuy không biết tính nhưng anh cũng có thực tài.

Tức khí, Khoa Trung gằn giọng:

- Tức là cô chọn tôi là do sự toan tính ?
- Anh nghĩ sao cũng được. Anh không thấy là anh rất được lợi ư ?
- Tôi được lợi gì chứ ?

Khải My trả lời bằng câu hỏi để vặn lại:

- Chẳng lẽ anh phủ nhận tất cả những gì anh đang được hưởng ?

Khoa Trung nhấn mạnh:

- Tôi chỉ hưởng những gì do công lao động của tôi bỏ ra.

Khải My trề môi với giọng khi thị:

- Không có cha con tôi, anh được hưởng cái gì chứ ?
- Cô đừng quá tự phụ. Tôi tốt nghiệp ngành y, chẳng lẽ không làm được công việc gì ?

Khải My vẫn hống hách:

- Không có ba tôi, thử hỏi anh có xách cái bằng bác sĩ đi làm được ở đâu không ?

Khoa Trung ừ ừ đại:

- Thì cứ cho ba là thánh nhân giúp tôi đi, nhưng nếu tôi không có năng lực thì sao mà làm việc.

Khải My chỉ trích:

– Anh đừng có khoe năng lực của anh.

– Tôi nói thực tế.

– Thực tế thì anh nhờ vào cha con tôi.

Khoa Trung vặn lại:

– Tại sao cô cứ kể lể những điều đó hoài vậy ?

– Tôi phải nhắc cho anh nhớ.

– Tôi không quên đâu.

– Tôi chỉ muốn nhắc cho anh nhớ là anh làm gì cũng phải theo sự sắp xếp của tôi và ba.

Liếc nhìn Khải My từ đầu đến chân, Khoa Trung gất lên:

– Cô đừng có ép tôi! Tôi đâu phải là đầy tớ của cô.

Khải My cười khẩy:

– Anh là chồng tôi, tôi đâu có quên điều đó.

Rồi cô hỏi như chất vấn Khoa Trung:

– Tôi hỏi anh, anh đã làm tròn vai trò của người chồng chưa ?

Khoa Trung cũng không biết anh đã làm tròn vai trò của người chồng chưa ? Chắc chắn là chưa. Vì anh không bao giờ nghĩ mình là chồng Khải My. Trong lòng anh như có điều gì vướng mắc...